

rodnem duhu zapel. — Pridruži se Vodniku krepki junak, slavni Kopitar. Delala sta z združenimi močmi, kar je bil napeljal prvi, izpeljal je drugi. Napadel je Kopitar »germanizme«, iztrebil »artikel«. Našel je zapuščeni hčeri miljeno mater. Odkazal je vir, kje si mora pomoči iskati tisti, ki se hoče temeljito izobraziti v slovenskem jeziku.

Je pa tudi v resnici staroslovenščina močen vir. Ona ima veliko besed, ki so sedaj ali čisto pozabljene, ali jih rabimo v drugem pomenu, ali pa le še odrastlike imamo, korenina pa je usahnila; ima čvrsto izražene in gladke olivkane oblike. Seveda mrtvih obuditi ni

mogoče, ali kdor se hoče temeljito izuriti v slovenskem slovstvu, mora se poprijeti staroslovenščine. Kar je utrjeno v starem, bode mu pravilo za nove reči. Dalje mora gnati vsakega dobrega sina, da pozvé, kako so govorili naši prededje v starih časih, v devetem in desetem stoletju. Vsak ukaželjni mladi Slovenec, ki se zavé narodnosti slovenske, naj bi se poprijel tega uka že tudi iz ljubezni do stare matere. Slovenščina preganjanje trpi, kar je umrl Metod; vsaj mi, njeni otroci, jej ne delajmo žalosti!« (»Novice« 1861. str. 302).

(Konec.)

K a m ?

Kam bi zletelo
Moje srce?
Tje, kjer se solnce
Vtaplja v morjé.

Morje shladilo
Žar bi ognjen;
In me stopilo
V prašek voden.

Z morjem veslalo
V širni bi svet;
Ž njim bi nazaj se
Vračalo spet. —

Kakor — nekdam!

Se vedno, — kakor nekdam, —
Tu klopica stojiš,
Še vedno, — kakor nekdam, —
Ob lipici sloniš.

In zopet, — kakor nekdam, —
Pri mizi jaz sedim,
In zopet, — kakor nekdam, —
Ti v tvoje dno strnim.

Še vedno, — kakor nekdam, —
Potoček tu šumljaš,
Še vedno, — kakor nekdam, —
Med cvetkami skakljaš.

A nič več, — kakor nekdam, —
Si s tabo ne želim;
Po svetu, — kakor nekdam, —
Zdaj več ne hrepenim.

Ljubezni, — kakor nekdam, —
Ne iščem sred svetá:
Doma le, — kakor nekdam, —
Ljubezen se smehlja.

Josephus.

